

Israel: Stulet namn, stulet land, stulna liv

Stödet från amerikanska evangelikala kristna för den moderna staten Israel vilar på en selektiv tolkning av **Första Moseboken 12:3**: *"Jag ska välsigna dem som välsignar dig och förbanna dem som förbannar dig."* Politiker som USA:s talman **Mike Johnson** åberopar denna vers för att rama in politiskt stöd för Israel som en helig plikt. Men denna tolkning komprimerar tusentals år av religiös och historisk utveckling till en farligt förenklad ekvation: modernt Israel = bibliskt Israel = gudomlig gunst.

Denna essä ifrågasätter detta antagande genom att återställa **kontinuitet** i historien om landet och dess folk. De sanna arvingarna till förbundet definieras inte av en nationalstat eller en rasistisk kategori, utan av **trogen kontinuitet** med gudomlig uppenbarelse – och genom att stanna kvar i landet. Mätt med denna måttstock är det **palestinierna**, inte den moderna staten Israel, som mest förkroppsligar arvet från det forntida Israel.

Från hedningar till israeliter: Det första förbundet

De tidigaste invånarna i **Eretz Israel** – det bibliska landet – var inte "judar" i modern bemärkelse. De var **hedningar**, kanaanitiska och hebreiska folk, stammar i Levanten. Deras identitet som *Israel* började inte med blod, utan med ett förbund – när de stod vid **Sinaiets berg** och tog emot Toran. Det var ögonblicket då folket blev "utvalt", inte genom ras eller genetik, utan genom **acceptans av gudomlig vägledning**.

Från israeliter till kristna: En ny uppenbarelse

När **Jesus (PBUH)** kom med ett budskap om förnyelse och medkänsla, erkände många av samma folk honom som **Messias** och anammade det de såg som en **uppdatering av förbundet**. De blev de **första kristna**, inte genom att förkasta judendomen, utan genom att tro att den hade uppfyllts. Andra – de som avvisade Jesus – stannade kvar i judiska gemenskaper men samexisterade fredligt med de tidiga kristna. Endast en liten, radikal fraktion avvisade Kristus med fientlighet, kallade honom en falsk profet och, enligt vissa talmudiska texter, hånade honom till och med som "kokande i exkrementer i helvetet". Dessa var **inte majoriteten**, och de blev ofta avvisade av sina grannar – vilket ledde till **utvisning och diaspora**, särskilt till **Östeuropa**.

Från kristna till muslimer: Sista uppenbarelsen och fortsatt närvaro

När **Muhammed (PBUH)** kom som den sista budbäraren, anammade många av samma gemenskaper återigen **nästa steg i förbundet**. De blev **muslimer**, och såg ingen motsättning i denna religiösa kontinuitet: från Toran till Evangeliet till Koranen. Andra förblev **kristna** men fortsatte att leva fredligt i landet. De **stannade kvar** – genom romerska för-

följelser, bysantinskt styre, islamiska kalifat, korstågsinvasioner och osmansk administration. Deras **rötter förblev obrutna**.

Denna befolkning – nu identifierad som **palestinier** – lämnade inte landet. De **odlade jorden**, talade dess språk och upprätthöll dess traditioner. De är **andliga och biologiska ättlingar** till dem som först stod vid Sinai, vandrade med Kristus och vände sig mot Mecka.

Sionismens uppkomst: Ett brott, inte en återkomst

I kontrast till detta var **den moderna sionistiska rörelsen** inte en fortsättning på förbundet, utan ett **radikalt brott** med det. Dess grundare var till stor del **sekulära**, formade av **europaisk rasnationalism**, inte religiös lag. De hävdade härkomst från det forntida Israel samtidigt som de avvisade både Kristus och Muhammed. Viktigast av allt är att de inte uppstod ur de gemenskaper som stannade kvar i landet, utan ur **fientliga exilminoriteterna** som hade avvisat profetisk vägledning och **utvisats århundraden tidigare**.

Många sionister kom från **östeuropeiska gemenskaper**, formade av århundraden av separation från Levanten. Även om vissa hade delvis Mellanöstern-härkomst, kom mycket av deras arv från **konversion och assimilering i främmande länder**. Ändå är det dessa gemenskaper som nu gör anspråk på **exklusiva gudomliga rättigheter till landet** – och fördriver och till och med mördar ättlingarna till dem som *aldrig lämnade* och som anammade varje efterföljande uppenbarelse från Gud.

Nakba: Förbundets invertering

När **staten Israel** grundades 1948 återställde den inte förbundet – den **bröt det**. Hundratusentals palestinier, inklusive **muslimer, kristna och judar**, fördrevs, exproprierades eller dödades. Detta var **Nakba**. Många av de judiska palestinier som stannade kvar blev israeliska medborgare – men de **kristna och muslimska palestinierna**, vars rötter går tillbaka till Sinai och tidigare, kastades ut.

Det som gör denna tragedi ännu värre är att många av de kristna och muslimska palestinierna var **grannar, vänner och till och med släktingar** till de judiska palestinierna. **Gemenskaperna var sammanflätade**, bundna inte bara av blod utan av gemensamt språk, seder och land. Idag utsätts de som stannade kvar för **militär ockupation, belägring, svält och bombningar**, medan deras tidigare grannar tvingas tjäna ett nationalistiskt projekt som kallar sig "Israel" men inte längre speglar förbundets anda.

Att kalla en hund Caesar: När symboler ersätter sanningen

Att namnge en modern stat "Israel" och hävda gudomliga rättigheter baserat på det namnet är inte mer legitimt än att döpa din hund till "Caesar" och insistera på att han är den rättmätiga arvtagaren till Romerska riket. Du kan mata honom med druvor, svepa in honom i en toga och lära honom att skälla på latin – men namnet ger honom inte kejserlig

makt. Han kan inte kalla fram legioner, samla skatter i Gallien eller göra anspråk på Kartago. Namnet är en **föreställning**, inte en stamtavla; en **gest**, inte en genealogi.

Ändå är det precis vad sionismen har gjort – **klätt ett modernt politiskt projekt i språket av det forntida förbundet**, och antagit att symboliken ensam skulle ge andlig och territoriell legitimitet. Det är en ritual av vilseledning: att åberopa namnet "Israel", peka på en skrift skriven för tusentals år sedan och låtsas att en stat född 1948 genom sekulär nationalism och kolonialt våld är dess arvtagare. Genom att göra detta förnyar sionismen inte förbundet – den **imiterar det**, tömmer dess etiska kärna och beväpnar dess symboler. Och när evangelikala ledare som Mike Johnson helgar denna imitation med bibelverser, försvarar de inte gudomlig sanning – de **välsignar en kostym**.

Evangelikal blindhet: Att dyrka namnet, inte sanningen

Evangelikala kristna i Amerika, som Mike Johnson, **feltolkar Första Moseboken 12:3** genom att tillämpa den på en modern stat vars grundideologi **avvisar både Kristus och Muhammed**, och vars handlingar bryter mot de centrala moraliska lärorna i **Bibeln, Toran och Koranen** – som alla hävdar att att förstöra ett enda oskyldigt liv är att förstöra en hel värld. *"Den som förstör ett enda liv anses ha förstört en hel värld"* (Sanhedrin 4:5). *"Därför har Vi förordnat för Israels barn att den som tar ett liv, det är som om de dödat hela mänskligheten"* (Koranen, Al-Ma'idah 5:32). Detta är inte kulturella förslag; det är **heliga absoluta värden**. Att välsigna en nation som bygger murar, fäller bomber och påtvingar belägring och svält på civila är inte lydnad mot Gud – det är **helgerån på tre språk**.

Slutsats: Förbundet lever med dem som stannade

Landet tillhör inte dem som åberopar dess namn, utan dem som **levde dess historia**, som **bar dess tro** och som **hedrade dess profeter**. Den sanna kontinuiteten i Israel finns inte i staten som nu bär dess namn, utan i **det palestinska folket** – muslimer, kristna och judar – som accepterade varje steg av gudomlig uppenbarelse och förblev rotade i sina förfäders jord.

Att stödja staten Israel i dess nuvarande form – byggd på expropriering, våld och apartheid – är inte att välsigna Abrahams säd; det är att **förbanna förbundet**. Det är att ställa sig inte vid Mose, Jesus eller Muhammed (frid vare med dem alla), utan vid Farao, Herodes och Abu Lahab.

De som står med Israel medan det svälter barn, jämnar hem med marken och slaktar civila kommer inte att välsignas. De kommer att förbannas. De kan isolera sig från offentligt ansvar med rikedom och makt för en tid, men de kommer att tillbringa resten av sina liv med att **fly och gömma sig från rättvisan** – i domstolar, i samvetet och i historien. Och det kommer bara att vara **en försmak** av vad som väntar dem i det kommande livet.

För **Abrahams Gud välsignar inte tyranni**. Förbundet var aldrig en sköld för förtryckare – det var en börda som bars av de trogna. Och de som har förvrängt detta förbund till en rättfärdigande av imperiet kommer inte att svara inför kommentatorer eller politiker, utan inför den Gud vars namn de vanhelgar.